

Arrest

nr. 115 061 van 4 december 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. VERBOVEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart afkomstig te zijn uit het dorp Bo Khan Khail (district Yosef Khel van de provincie Paktika), de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtun van origine te zijn. Een vriend van u, Hanif Mohammad Khanikhail, die afkomstig was uit het dorp Khardin zou werkzaam zijn geweest bij het ANA (Afghan National Army). Omdat in zijn dorp veel talibs aanwezig waren, zou hij overdag vaak naar jullie huis zijn gekomen en 's nachts op zijn basis hebben geslapen. De Amerikaanse troepen zouden op een nacht, 3 à 3,5 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, een inval hebben uitgevoerd op het huis van

mullah Gulbar, afkomstig uit een grote familie die reeds generaties lang mullahs leverde. U zou 10 à 15 huizen verwijderd wonen van mullah Gulbar. Twee van zijn zonen, die actief waren als talib en in het bezit waren van wapens, zouden hierbij zijn opgepakt. Na de inval in het huis van mullah Gulbar zou u een eerste dreigbrief hebben ontvangen van de taliban, maar u zou hieraan geen aandacht hebben besteed. Een aantal dagen later zou u echter door de taliban zijn ontvoerd en meegenomen naar een verlaten huis in het dorp Kharbin waar u zeven dagen zou zijn opgesloten. U zou tijdens uw opsluiting zijn gevraagd hoe de Amerikanen te weten waren gekomen dat de zonen van mullah Gulbar thuis waren op de dag van de inval. U zou er immers van zijn verdacht informatie over de familie van Gulbar te hebben doorgegeven aan de autoriteiten via uw vriend Hanif. De taliban zouden u ook veel vragen over Hanif hebben gesteld en over de reden waarom hij zo vaak naar jullie huis kwam. U zou door de taliban ook zijn mishandeld. Op de 7de dag van uw opsluiting zou er een gevecht hebben plaatsgevonden tussen de talibs en de politie waarna de talibs zouden zijn weggevlucht. U en een ander persoon van het dorp Mush Khail zouden door de politie in het huis zijn aangetroffen en naar het districtshuis zijn overgebracht. Toen u terug thuiskwam, zou uw oom langs moederskant hebben beslist dat u het land moest verlaten. In de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek zou u ook een tijdje de nacht bij uw oom hebben doorgebracht uit schrik voor de taliban. In die periode zou u een tweede dreigbrief hebben ontvangen. Hierna zou u met uw oom naar het districtshuis zijn geweest om opnieuw een klacht in te dienen. Er zou nog een derde dreigbrief zijn gevolgd en de taliban zouden in deze periode ook nog naar uw huis zijn geweest op zoek naar u. Rond maart 2012 zou u samen met uw oom naar Kabul zijn vertrokken, waar u de volgende dag het vliegtuig richting Iran zou hebben genomen. U diende uw asielaanvraag in België in op 17 juli 2012.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende originele documenten voor: uw taskara d.d. 22/5/1390 (13 augustus 2011 Gregoriaanse kalender (GK)), een attest afgeleverd in het districtshuis ter bevestiging van uw problemen en contactgegevens van het districtshuis. Verder legt u ook de kopieën neer van drie dreigbrieven ontvangen van de taliban.

Sinds uw vertrek zouden er geen dreigementen meer hebben plaatsgevonden.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan toekennen.

Uw verklaringen betreffende de problemen waaraan u in Afghanistan beweert te zijn blootgesteld, zijn immers op verschillende sleutelpunten erg onwaarschijnlijk, ongenueanceerd en vaak tegenstrijdig.

Zo zijn uw verklaringen over de door u ontvangen dreigbrieven maar weinig coherent.

U verklaart in dit licht aanvankelijk dat er in de eerste brief geschreven stond dat u uw contact met het ANA moest verbreken en dat u zich bij de taliban moest aanmelden (gehoorverslag I CGVS, p. 13 en 19). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer dat er in de eerste brief enkel stond dat u geen contact meer mocht onderhouden met het ANA en verklaart u expliciet dat niet in de eerste, maar enkel in de tweede brief stond dat u zich bij de taliban moest aanmelden (gehoorverslag II CGVS, p. 4). Verder verklaart u aanvankelijk dat u 2 à 3 dagen na de eerste brief werd ontvoerd, terwijl u tijdens het tweede gehoor verklaart dat u 17 à 18 dagen later werd ontvoerd en dat u nog zeker 6 à 7 keer bezoek had gekregen van Hanif in die periode (gehoorverslag I CGVS, p. 19 en gehoorverslag II CGVS, p. 4-5). Over de tweede brief verklaart u tijdens het eerste gehoor dat u erin werd beschuldigd medeverantwoordelijk te zijn voor de inval in het huis van Gulbar (gehoorverslag I CGVS, p. 13). Tijdens het tweede gehoor verklaart u dan weer dat er in die brief enkel stond dat u zich bij de taliban moest aanmelden en meent u plots dat er in geen enkele van de 3 brieven werd verwezen naar de inval op het huis van Gulbar (gehoorverslag II CGVS, p. 7 en 8). Dat uw verklaringen over deze dreigbrieven zo tegenstrijdig zijn, mag verbazen. Er kan immers worden aangenomen dat dergelijke brieven een grotere indruk zouden hebben nagelaten op u, gezien het feit dat zij expliciet tegen u waren gericht. Uw verklaring hiervoor dat u de brieven nooit zelf hebt gelezen, maar enkel hebt laten voorlezen, en dat u geen onderscheid kunt maken tussen de verschillende brieven (gehoorverslag II CGVS, p. 11) neemt niet weg dat van u kan worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van het type dreigementen die u hebt ontvangen.

Daarnaast zijn ook enkele andere opmerkelijke tegenstrijdigheden terug te vinden in uw verklaringen.

Zo verklaarde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u tijdens uw ontvoering werd geslagen, verwond met een schroevendraaier en dat bij u twee teennagels werden uitgetrokken (zie gehoorverslag DVZ d.d. 27 juli 2012). Wanneer u tijdens het tweede gehoor bij het CGVS echter expliciet wordt gevraagd of u behalve geslagen te worden nog op andere manieren werd mishandeld tijdens uw opsluiting, beantwoordt u deze vraag tot tweemaal toe negatief (gehoorverslag II CGVS, p. 7). Uw verklaringen voor deze tegenstrijdigheid, nl. dat uw teennagels effectief werden uitgetrokken en

dat dit voor u hetzelfde is als geslagen worden, omdat het even pijnlijk is (gehoorverslag II CGVS, p. 11), is in dit licht dan ook helemaal niet afdoende.

Ook uw verklaringen omtrent de periode na uw vrijlating zijn allesbehalve coherent. Zo verklaarde u tijdens het eerste gehoor dat sinds uw vrijlating tot uw vertrek uit het land – een periode die anderhalve à 2 maanden zou hebben geduurd – steeds 's nachts bij uw oom langs moederskant verbleef, maar overdag wel nog naar huis ging. U verklaarde in dit licht dan ook expliciet dat u bij uw oom verbleef toen de tweede dreigbrief werd afgeleverd (gehoorverslag I CGVS, p. 12-13). Tijdens uw tweede gehoor verklaarde u dan weer dat u pas na het ontvangen van de tweede dreigbrief bij uw oom was ingetrokken en dat u slecht 8 à 9 dagen daar doorbracht (gehoorverslag II CGVS, p. 10). Wanneer u met deze incoherentie wordt geconfronteerd, blijft u erbij dat u pas na de tweede brief bij uw oom introk (gehoorverslag II CGVS, p. 11). Opmerkelijk hier is dat u op dat moment ook verklaart dat er tussen uw vrijlating en de tweede brief ongeveer anderhalve maand tijd zat, terwijl u even voordien nog had gezegd dat de periode daartussen ongeveer 20 dagen bedroeg (gehoorverslag II CGVS, p. 7 en 11).

Bovenstaande tegenstrijdigheden betreffen belangrijke elementen uit uw asielrelaas waarvan kan worden aangenomen dat – indien u de feiten echt beleefde – uw verklaringen erover meer coherent zouden zijn. Bijgevolg komt de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Afghanistan ernstig in gedrang. Ook een aantal andere elementen dragen hiertoe bij.

Zo zijn uw verklaringen over Hanif en zijn werk bij het ANA erg beperkt. U weet in dit licht bijvoorbeeld niets te zeggen over de inhoud van Hanifs werk. Zo blijkt u niet te weten bij welke legerdivisie hij werkzaam was, wie zijn overste was, welke rang hij bekleedde binnen het ANA en zelfs niet wat de opdracht was van de basis waar hij werkte of wat zijn eigen takenpakket inhield (gehoorverslag I CGVS, p. 17-18 en gehoorverslag II CGVS, p. 9). Uw verklaring hiervoor dat het niet vanzelfsprekend was om Hanif te vragen wat voor werk hij deed (gehoorverslag I CGVS, p. 18), is niet afdoende. Dat u nooit iets zou hebben opgevangen over Hanifs werk valt immers maar moeilijk te rijmen met het idee dat hij een goede vriend was en dat hij om de 2 à 3 dagen naar uw huis kwam en er samen met jullie at (gehoorverslag I CGVS, p. 16). Verder is het ook opmerkelijk dat uit uw verklaringen over uw opsluiting blijkt dat de taliban vooral uit waren op informatie over Hanif en dat zij hem te pakken wilden krijgen (gehoorverslag II CGVS, p. 5). Dat Hanif in de korte periode na uw eerste dreigbrief van de taliban en uw ontvoering nog 6 à 7 keren zou zijn langsgesproken naar uw huis en dat de taliban desondanks niets zouden hebben ondernomen, hoewel zij duidelijk bleken te weten waar u woonde en dat u contact had met Hanif (gehoorverslag II CGVS, p. 4), is maar weinig aannemelijk. Bovendien is het opmerkelijk dat u niet weet te duiden wat voor problemen Hanif zelf zou hebben gekend met de taliban n.a.v. de inval bij Gulbar. Wanneer deze vraag tot 4 maal toe wordt gevraagd, blijft u steeds ontwijkend antwoorden dat Hanif 'al sinds het begin van zijn carrière bij het ANA problemen kende met de taliban' (gehoorverslag II CGVS, p. 9-10).

Tot slot is het ook maar weinig waarschijnlijk dat de taliban, indien zij het echt op u hadden gemunt, u in de periode tussen uw vrijlating en uw vertrek uit het land niet meer zouden hebben gevonden. U verklaart in dit licht dat zij nog één keer waren langsgesproken, maar dat u zich op dat moment bij uw oom bevond (gehoorverslag II CGVS, p. 10). Dat uw oom zich slechts 14 à 15 huizen verderop zou bevinden en de taliban u daar nooit zouden zijn komen zoeken, is – gezien de door u beweerde ernst van de dreigementen – maar weinig geloofwaardig (gehoorverslag I CGVS, p. 20). Uw verklaring hiervoor dat 'zij u natuurlijk hadden kunnen vinden', maar dit niet was gebeurd omdat uw moeder had gezegd dat u was weggelopen (gehoorverslag II CGVS, p. 10), is niet aannemelijk.

Uit bovenstaande kan worden geconcludeerd dat gezien uw tegenstrijdige en vaak onwaarschijnlijke verklaringen ernstig kan worden getwijfeld aan de problemen die u in Afghanistan beweert te hebben gekend met de taliban en met de Afgaanse autoriteiten. Hierdoor bent u er niet in geslaagd het Commissariaat-generaal ervan te overtuigen een oprechte, gegronde vrees te koesteren voor vervolging en/of een risico op het lijden van ernstige schade bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

De documenten die u neerlegt in het kader van uw asielaanvraag kunnen bovenstaande vaststelling niet veranderen. Wat betreft uw taskara dient te worden bemerkt dat deze geen elementen bevat die in vraag worden gesteld. In verband met uw overige documenten dient te worden opgemerkt dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer zij worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige en coherente verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals uitvoerig werd toegelicht in de bovenstaande beslissing. Documenten hebben immers enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om en de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van

de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Hoewel u afkomstig blijkt te zijn uit Yosef Khel (Paktika provincie), kan in uw geval evenwel worden bemerkt dat u geen elementen hebt aangehaald op basis waarvan kan worden geoordeeld dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in uw provincie te ontlopen. In casu kan de situatie in de hoofdstad Kabul worden bekeken. Wanneer u wordt gevraagd of u meent in de mogelijkheid te verkeren zich elders in het land te vestigen, antwoordt u negatief en baseert u zich hiervoor hoofdzakelijk op de problemen die u er beweert te kennen met de Taliban en het feit dat zij u overal in Afghanistan kunnen vinden (gehoorverslag II CGVS, p. 11-12). In bovenstaande beslissing werd de ongeloofwaardigheid van deze problemen echter reeds uitvoerig beschreven (zie supra), waardoor dit argument niet in rekening kan worden gebracht. Verder meent u zich niet elders in het land te kunnen vestigen, omdat u buiten uw gebied niemand kent (gehoorverslag II CGVS, p. 11-12). U hebt in dit licht echter niet aannemelijk kunnen maken dat u in een dergelijk geval niet op de (financiële) steun van uw familie zou kunnen rekenen. Zo verklaart u een grote familie te hebben in uw regio (gehoorverslag I CGVS, p. 8). Over uw oom langs moederskant verklaart u dat u en uw familie al financieel werden geholpen door hem toen u nog in Afghanistan woonde. Hij zou immers een rijke man zijn en een paar kledingwinkels bezitten in de bazaar, waar ook u – naast het opknappen van klusjes – al werkervaring zou hebben opgedaan (gehoorverslag I CGVS, p. 9-10). Daarnaast hielp uw oom u ook bij het regelen van uw vertrek uit Afghanistan. Hij zou u met zijn wagen naar Kabul hebben gebracht en alle afspraken met de smokkelaar zelf hebben gemaakt. Hij zou ook het volledige bedrag van de reis hebben betaald en u nog wat extra geld hebben gegeven voor onderweg (gehoorverslag I CGVS, p. 15). Verder zou hij ook nu nog steeds de rest van uw familie die in Afghanistan achterbleef financieel ondersteunen (gehoorverslag I CGVS, p. 7-8). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet op de steun van uw familie zou kunnen rekenen. U meent tot slot nooit problemen te hebben gekend met de Afghaanse autoriteiten of ander Afghaanse burgers en naast het Pashtun ook het deels Farsi machtig te zijn (gehoorverslag I CGVS, p. 10-11). Op basis van uw verklaringen oordeelt het CGVS dan ook dat u in de mogelijkheid verkeert in Kabul een veilig en redelijk vestigingsalternatief op te bouwen.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijks nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul “complexe, high-profile” aanslagen voorkomen doch geen “open combat” wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings “Afghanistan - Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict” van 22 maart 2013 en “Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse” van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afghaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afghaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, werd in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn asielrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem subsidiaire bescherming te verlenen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

Verzoekers asielrelaas berust op de problemen die hij ondervond vanwege de taliban die hem ervan verdachten informatie te hebben doorgegeven aan het Afghaanse leger (ANA) via een vriend van hem die er werkzaam was.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeerde dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. Om de hierna volgende redenen kan immers geen geloof worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker legde vooreerst tegenstrijdige verklaringen over essentiële onderdelen van zijn asielrelaas. De tegenstrijdigheden hebben betrekking op (i) de inhoud van de dreigbrieven die hij gekregen had, (ii) het tijdstip van zijn ontvoering, (iii) het tijdstip dat hij zou zijn ingetrokken bij zijn oom en (iv) over de aard van de mishandeling die hij tijdens zijn opsluiting bij de taliban zou hebben ondergaan. Deze tegenstrijdigheden, die op geen enkele wijze door verzoeker worden weerlegd, betreffen de kern van het asielrelaas waardoor de geloofwaardigheid ervan op ernstige wijze wordt ondergraven.

Voorts slaagt verzoeker er niet ook maar enige toelichting te geven over het werk van zijn vriend Hanif bij het ANA. Verzoeker blijkt immer niet te weten bij welke legerdivisie Hanif werkzaam was, wie zijn overste was, welke rang hij bekleedde binnen het ANA en zelfs niet wat de opdracht was van de basis waar hij werkte of wat zijn eigen takenpakket inhield. Een dergelijke onwetendheid is niet aannemelijk in het licht van het gegeven dat Hanif een goede vriend was die om de 2 à 3 dagen naar verzoekers huis kwam en er samen met de familie at. Bovendien blijkt ook uit verzoekers verklaringen over zijn opsluiting dat de taliban vooral uit waren op informatie over Hanif en dat zij hem te pakken wilden krijgen. In redelijkheid kan bijgevolg niet worden aangenomen dat Hanif in de korte periode na de eerste dreigbrief die verzoeker kreeg van de taliban en zijn ontvoering nog 6 à 7 keren zou zijn langsgesproken naar verzoekers huis en de taliban desondanks niets zouden hebben ondernomen.

Verzoekers verweer beperkt zich tot het louter vergoelijken en minimaliseren van de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden. Een dergelijk verweer is echter niet afdoende om de motieven van de bestreden beslissing die allen steun vinden in de stukken van het administratief dossier te weerleggen of dienaangaande een aannemelijke verklaring te geven.

Dienvolgens kan aan het asielrelaas geen geloof worden gehecht en maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van oordeel dat verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) stelt de Raad vast dat indien uit de analyse van de veiligheidssituatie zoals weergegeven in de nieuwe richtlijnen van het UNHCR van 6 augustus 2013 inderdaad blijkt dat de situatie in Afghanistan sinds begin 2013 enerzijds is verslechterd, anderzijds ook blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict regionaal nog steeds erg verschillend is. Bovendien kan worden vastgesteld dat er nergens in dit rapport wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Voorts dient te worden benadrukt dat met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97). Het Hof baseert zich voor deze rechtspraak onder meer op een richtlijn van het UNHCR waaruit blijkt dat er in Afghanistan voor alleenstaande mannen en voor kerngezinnen ook zonder familiaal- en gemeenschapsnetwerk een intern beschermingsalternatief beschikbaar kan zijn in verstedelijkte en semi-verstedelijkte gebieden die onder de effectieve controle van de regering staan (UNHCR, *Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Asylum Seekers from Afghanistan*, 17 december 2010, 40). De geüpdatete richtlijnen van UNHCR van 6 augustus 2013 bevestigen deze regel op voorwaarde dat het vestigingsalternatief onder regeringscontrole staat en over de nodige infrastructures beschikt om in basisbehoeften en levensonderhoud te voorzien. Uit de actuele en objectieve informatie van het Commissariaat-generaal door verzoeker toegevoegd aan zijn aanvullende nota van 8 november 2013, blijkt het volgende: van januari tot augustus 2013 gebeurden gemiddeld minder dan twee aanslagen per maand in de stad Kabul. Het gaat om complexe aanslagen tegen 'high profile' doelwitten. Ook UNHCR bevestigt in zijn laatste richtlijn van 6 augustus 2013 dat de *Anti-Government Elements (AGE's)* 'high profile' doelwitten aanvallen. Het geweld in de hoofdstad Kabul is voornamelijk gericht tegen overheids personeel - meer bepaald veiligheids personeel - door aanslagen op regeringsgebouwen waarbij in hoofdzaak gebouwen van 'Afghan National Security Forces' (ANSF) worden geviseerd. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen. Uit deze analyse blijkt dat het geweld in de hoofdstad niet aanhoudend van aard is en veeleer gelokaliseerd; de impact op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Kabul staat onder effectieve controle van de

regering en is verder op een veilige manier toegankelijk voor verzoeker gelet op de internationale luchthaven. Verzoeker verklaarde voorts dat hij een grote familie heeft waarbij zijn oom langs moederskant verzoeker en zijn familie al financieel heeft bijgestaan toen verzoeker nog in Afghanistan woonde. Hij zou immers een rijke man zijn die enkele kledingwinkels bezit in de bazaar; ook zou hij verzoekers reis naar Europa volledig betaald en ook nu nog de rest van uw familie die in Afghanistan achterbleef financieel ondersteunen. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat verzoeker in het geval van een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet op de steun van zijn familie zou kunnen rekenen.

Er zijn bijgevolg in hoofde van verzoeker geen redenen die zich verzetten tegen een vestigingsalternatief in Kabul. Gelet op de hoger aangehaalde recente internationale rechtspraak en voormelde richtlijn van het UNHCR stelt de Raad vast dat, daargelaten de situatie in verzoekers momenteel beweerd district van herkomst, verzoeker in Kabul over een veilig intern beschermingsalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER